

Doba je jenom jedna a nemá obdoby.
Je jedno jaký datum, kdo nebo kde jsi,
a jaký máš zrovna období.
Doba je věčná, jako ta, než doma umyju nádobí.
Až mi jednoho dne přijde otevřít bude už pozdě.
Zmizím ve dveřích, zámek klapne a bude konec v mojí době.
Doba je možná jedna, ale já mám nejradši, když jsou čtyři.
Jako zdi, mezi kterejma se mi daří přežít,
my lidi jsme jak nádoby.
Jedni plní, jiný rádoby.
Pro jedny je doba zlá,
pro druhý tak akorát, ideální vstát
a jít se do věcí vložit.
Jsou tací, co maj k žití svoje důvody,
jiní jsou tady spíš jen coby ozdoby,
svoji dobu ale nezdobí.
Jak skončí, vyjdou z módy.
Z výdobytků doby zbydou zase jenom hroby,
a to kdoví jestli.
Celou dobu trávíme hledáním vlastní cesty,
aby nás nakonec všechny po jedný a tý samý nesli.
Klidně nech si zdát sny,
jen pak ráno jdi a dělej z nich skutečnosti.
Co doba, to stejný zákonitosti.
Mír, válka, po hojnosti chudoba.
Jedna doba se druhý podobá.
Doba je totiž jenom jedna, zbytek je jen výzdoba...